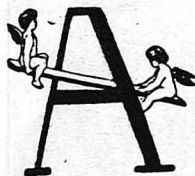

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΝΤΕΡΛΕ ΒΑΧΤΕΛ

ΠΕΛΑΤΕΙΑ ΑΠΟ ΝΕΚΡΟΥΣ

ΥΤΟ που θα διηγηθώ μου συνέθη για πρώτη φορά, όταν, έπειτα από κάμποσα χρόνια, ξαναγύρισα στην πατρίδα μου, στη μικρή κωμόπολη όπου γεννήθηκα. Έκανα το δημοσιογράφο εκείνη την εποχή, ξεθεωνόμουν κυριολεκτικώς στη δουλειά, και το ταξιδάκι αυτό, μ' έλο που το έκανα για μία θλιβερή άφορμη, ήταν για μένα μία πραγματική ανάκούφιση.

Ταξίδευσα στην πατρίδα μου, γιατί μία θεία μου είχε πεθάνει, και με είχαν ειδοποιήσει να παρουσιάσω στην κηδεία της. Σ' όλη μου τη ζωή, δεν την είχα ιδει παράπαν από τρεις φορές τη μακαρίτισσα. Είχα να τη δω δηλαδή από την εποχή που επαίξα ακόμη με τους μολυβένιους στρατιωτάκους μου. Την έλεγα «θεία Μίνα» και στην πραγματικότητα δεν μου ήταν περισσότερο από μία συγγενής έκτου βαθμού και μάλιστα εκ πλαγίας γραμμής. Καταλαβαίνετε λοιπόν ότι η επίθυμια μου να ξαναδώ τον τόπο όπου γεννήθηκα με παρακίνησε περισσότερο να κάμω αυτό το ταξίδι.

Όταν έφτασα στο χωριό μου άρχισα να γυρίζω ανάμεσα από τους στενούς δρομάκους του, καθένας από τους οποίους ζυμνούσε μέσα μου από μία γλυκειά ανάμνηση. Φυσικά, πέρασα και από το σπίτι της Έρνας...

Πώς μπορούσα άλλωστε, γυρίζοντας στην πατρίδα μου, να ξεχάσω την Έρνα, την παιδική μου αγάπη; Τη θυμούμαι ακόμη, με τό ξανά της μαλλιά, με τα μεγάλα ξύσινα μάτια της. Τι κορίτσι! Τι άνθισχο πλάσμα! Ήταν διαρκώς γεμάτη ανησυχίες και φιλοδοξίες. Μ' αγαπούσε, φυσικά, αλλά τις φαινόταν-θυμάμαι-τόσο μικρό πράγμα το να γινη κανείς ένας μικρός λόγιος και δημοσιογράφος. Μου έλεγε λοιπόν και μου επανελάμβανε:

—Μονάχα το εμπόριο έχει τύχη, αγαπητέ μου, μονάχα το εμπόριο!

Κάθε μέρα, το μυαλό της κατάβαζε καινούργιες ιδέες, κάθε μέρα έκανε καινούργια σχέδια. Φυσικά, όλα τα σχέδιά της δεν απέβησαν παρά στο ίδιο πάντοτε πράγμα: στο χρήμα! Και επειδή εγώ δεν έδειχνα και μεγάλη ικανότητα να την παρακολουθήσω στα σχέδιά της και στις φιλοδοξίες της, καταλήξαμε στο τέλος να χωριστούμε.

Εγώ έφυγα, για να ζήσω μέσα στα δημοσιογραφικά γραφεία και στα έκδοτικά καταστήματα. Μά κι' εκείνη, έμαθα πως έφυγε επίσης, γιατί η μικρή πολιτειούλα μας της φαινόταν πολύ στενή. Χρόνια πειά είχα να μάθω νέα της...

Τη μέρα που θάψαμε τη μακαρίτισσα θεία μου, ο ταχυδρόμος μάς έφερε στο σπίτι ένα δέμα, μαζί με μία απόδειξη λογαριασμού, για δώδεκα μάρκα. Δέμα και λογαριασμός προήρχοντο από ένα «Κατάστημα Έργων Τέχνης» του Βερολίνου. Απρηθύνοντο κατευθείαν στο όνομα της θείας Μίνας. Ρώτησα τη γρήγο υπηρέτρια της θείας μου τι ήταν αυτά. Μά δεν ήξερε να είχε παραγγείλει η μακαρίτισσα τίποτε τέτοιο από το Βερολίνο, με συνειθούλευσε όμως, από σεβασμό προς τη μνήμη της, να δεχτώ το δέμα και να πληρώσω τα δώδεκα μάρκα. Αυτό και έκανα. Άνοιξα κατόπι το δέμα και είδα πως περιείχε μία λιθογραφία, ένα αντίγραφο της «Παρθένου της Όρλεάνης»...

Έφυγα σε λίγες μέρες από την πατρίδα μου και ξαναγύρισα στις έφημερίδες μου. Ξανάρχισα να γράφω τα άρθρα μου και τα ρεπορτάζ μου, να γυρίζω από τα δημοσιογραφικά γραφεία στα έκδοτικά καταστήματα, όπου μία μέρα μου ήρθε από το Βερολίνο η θλιβερή ειδηση ότι μία πρώτη μου εξαδέλφη που είχα εκεί, παντρεμένη με έναν ανώτερο δημόσιο υπάλληλο, πέθανε ξαφνικά από γρίπη. Ήταν η μόνη στενή συγγενής μου, είχαμε περάσει μαζί τα παιδικά μας χρόνια και μου ήταν αδύνατον να μην πάω στην κηδεία της.

Δυστυχώς άργησα να φτάσω στο Βερολίνο, και όταν θρέθηκα εκεί, η κηδεία είχε γίνει. Βρήκα τόν άντρα της εξαδέλφης μου κλεισμένο στο δωμάτιό του και καταλυτημένο για τον πρόδρομο χαμό της γυναίκούλας του που έλάτρευε. Άρχισα να τον παρηγορώ, όσο μπορούσα καλύτερα. Μά, ποιά ήταν η έκπληξή μου, όταν, μετά μιά ώρα, ο ταχυδρόμος έφερε στο σπίτι ένα δέμα, ένα δέμα παρόμοιο με εκείνο που είχαν φέρει στην θεία μου, μαζί με μία απόδειξη λογαριασμού για τριάντα μάρκα. Άποστολούς ήταν πάλι το ίδιο «Κατάστημα Έργων Τέχνης» του Βερολίνου. Ο Θιμμνένιος σύζυγος το πήρε και το άνοιξε. Περιείχε επίσης μία λιθογραφία, ένα αντίγραφο των «Τριών Χαριτών»!

—Κακομοίρα!... ψιθύρισε τότε και τα μάτια του πλημμύρισαν από δάκρυα. Είπε, φαίνεται, η τελευταία παραγγελία της

γυναίκας μου, η τελευταία θελήσή της... Χωρίς άλλο, ήθελε να μου δωρίση αυτόν τον πίνακα για τα γενέθλιά μου. Μά ο θάνατος την πρόλαβε δυστυχώς!...

Πλήρως ώστόσο τα τριάντα μάρκα και έκλεισε τον πίνακα σε ένα συρτάρι, σαν κειμήλιο. Ήταν κατασυγκεκλινημένος. Δεν ήλπισα, δεν είπα τίποτε. Το μυστήριο των πακέτων αυτών ήταν για μένα σκοτεινό.

Μερικοί μήνες πέρασαν ακόμη. Ήρθε καλοκαίρι. Ένας φίλος μου, που είχε ένα ώραφο κτήμα στην έξοχη, με προσκάλεσε κάποτε να περάσω μερικές μέρες μαζί του. Πήγα και πέρασα πράγματι θαυμασικά. Ο καθένας βέβαιος, ο περπατών, το κνήγι, με είχαν αναγειώσει μέσος σε μιά εβδομάδα. Επρόκειτο να φύγω την επομένη, όταν ο φίλος μου έμαθε τον θάνατο ενός γαιοκτητή, του οποίου τα κτήματα ήταν κοντά στο δικό του. Ήταν ένας λαμπρός γείτονας και δεν μπορούσε να λείπει απ' την κηδεία του. Με πήρε λοιπόν μαζί του, γιατί η διαδρομή ως το γειτονικό κτήμα ήταν ύπεροχη.

Λοιπόν, το πρώτο πράγμα που έπεσε στα μάτια μου, μόλις φτάσαμε εκεί, ήταν ένα πακέτο, το οποίο ακριβώς εκείνη τη στιγμή είχε έρθει με το ταχυδρομείο. Το αναγνώρισα άμέσως. Προήρχετο από το ίδιο «Κατάστημα Έργων Τέχνης» του Βερολίνου και το συνώδεε μία απόδειξη λογαριασμού για τριάντα δύο μάρκα!

Το πράγμα με είχε πειά σκανδαλίσει. Ποιά ήταν λοιπόν αυτό το καταραμένο κατάστημα, στο οποίο οι άνθρωποι παρήγγελλαν έργα Τέχνης και αυτά τους έβρισκαν νεκρούς, όταν έφταναν; Δεν είμαι διόλου προληπτικός, με όλα αυτά μου είχαν κάνει μεγάλη εντύπωση. Αποφάσισα λοιπόν να ξεχνήσω την υπόθεση, μόλις γύρισα στο Βερολίνο. Έμαζα για το κατάστημα και το βρήκα εύκολα, γιατί πίσω από την «Παρθένου της Όρλεάνης» ήταν κολημένο ένα χαρτάκι με τη διεύθυνσή του. Ήταν ένα κατάστημα αρκετά μεγάλο, κατάφορτο από πίνακες, αγλυματάκια και κάθε λογής τιμιπέλο. Μόλις μπήκα μέσα, μία δεσποινίς έτρεξε να με υποδεχθώ.

—Όριστε, κύριε... Πρόκειται για κανένα δώρο αναμνηστικό που θέλετε να κάμνε. Περάστε απ' εδώ. Η ουλλογή μου είχε πλουσιωτάτη. Έχουμε έργα σε κάθε τιμή και για κάθε γούστο...

Κύτταζα με περιέργεια γύρω μου, ενώ η υπάλληλος μου έδειχνε τους πίνακες και αράβιαζε μπροστά μου τα αγαματάκια και τα τιμιπέλα. Άλλα, δεν έβρισκα τίποτε το μυστηριώδες σ' αυτό το κατάστημα, τίποτε το εξαιρετικό. Η υποχρεωτική πωλήτρια εξακολουθούσε ώστόσο να φλυαρή και να κατεβάζει ένα σωρό πράγματα μπροστά μου. Τα κύτταζα αψηρημένως, όταν άξαφνα, είδα να γυαίνει από το θάθος του καταστήματος ένας υπάλληλος. Στην άγκυαλιά του κρατούσε καμμία δεκαριά δέματα, έντελως όμοια με της θείας μου, με της εξαδέλφης μου, με το γαιοκτητή του φίλου μου!

—Όλη μου η προσοχή γύρισε σ' αυτά τα δέκα μοιραία δέματα. Συλλογίστηκα, χωρίς να το θέλω, δέκα πεθαμένους, δέκα κηδείες...

Μά την ίδια στιγμή, μία άλλη πόρτα άνοιξε στο θάθος. Έπάνω της υπήρχε μία έπιγραφά: «Διεύθυνσις». Και, στο άνοιγμα της πόρτας αυτής, παρουσιάστηκε μία νεαρή, κατακαυτη κοπέλα. Κρατήθηκε, για να μην ξεφανώσει από την καταπληξή μου. Η κοπέλα εκείνη, η διευθνήτρια του καταστήματος, ήταν η Έρνα!

Με ανεγνώρισε κι' αυτή άμέσως και με πήρε στο γραφείο της. Ένα γραφείο πολυσχόλο έπιχειρηματίου, φορτωμένο κατσίτσια, φατούρες, έπιστολες. Έπίσης είδα κάτι που κίνησε ιδιαίτερώς την προσοχή μου. Ήταν ένας σωρός έφημερίδες, άλλες άνοιχτες, άλλες με το γραμματοτόσημο κολλημένο ακόμη επάνω, όλες η έφημερίδες που γυαγαν ίσως στη Γερμανία!

Η Έρνα ήταν κατενθουσιασμένη που με ξανάβλεπε. Και έγω επίσης. Θυμηθήκαμε τα παλιά μας. Μά όλα αυτά δεν με έμπόδιαν να προσέξω κάτι ακόμη επάνω στο γραφείο της. Σε δυό άνοιχτες έφημερίδες που ήταν μπροστά της, η άγγελίς των κηδείων ήταν σημειωμένες με κόκκινο μολύβι!...

Είπε περιττό να συνεχίσω. Τρία χρόνια τώρα, είμαστε παντρεμένοι με την Έρνα και διευθνόμενος μαζί με γερή έπιχειρήσει. Έχουμε, κατά μέσον όρον, εκατό άποστολές έργων Τέχνης κάθε μέρα, σ' εκατό πεθαμένους! Τι διευθνήσις τις παίρνουμε από τις άγγελίς των κηδείων. Οι λογαριασμοί μας, είναι λυγάκι φουσκωμένοι αλλά και οι «τεθλιμμένοι συγγενείς» τόσο εύλαβείς προς τη μνήμη των μακαριτών, που δεν θέλουν με κανέναν τρόπο να παραδούν...την τελευταία θελήσή τους. Και μιάς έξοφλου άμέσως!... Είδατε κατεργαριά!

